

Miegantį mišką gaubė iškilminga nakties tyla. Snaudė medžiai ir krūmai, paukščiai slėpė savo galvas po sparnais, net šiltas ankstyvos vasaros nakties vėjelis ilsėjosi. Miškas alsavo tyliai, pasinerdamas į žiedų kvapų sapnus.

Tylą dar labiau sustiprindavo ilgesingai gražus pelėdos ūkavimas arba pasigirstantis trumpas, duslus apuoko klyksmas.

Miško žvėrys: elniai, stirnos, kiškiai, kurie nuo neatmenamų laikų dieną slėpdavosi nuo žmogaus, sutemus klaidžiojo po pievas, laukymes, proskynas ir džiaugėsi, kad gali saugiai gardžiuotis gamtos gėrybėmis. Tiesa, jų tykojo lapės, kiaunės, šeškai, žebenkštys. Bet jų visi ne taip baisiai bijojo, kaip žmogaus.

Danguje dar mirgėjo žvaigždės, bet jos po truputį ėmė blėsti. Nakties sutemas jau sklaidė blausi pirmųjų aušros spindulių šviesa.

– Kas ten eina? – pabudusi sukarksėjo šarka.

Pakėlęs galvą, kurią snausdamas buvo pakišęs po sparnu, jos draugas tarė:

– Niekas! Kas galėtų dabar eiti? Tik pradėjo švisti. Aš nieko negirdžiu. Jokio garso!

Apačioje, iš krūmo, sučirškė zylės:

– Taip! Tikrai! kažkas ateina. Ir mus pažadino. Keista! Nustebome.

Mieguistu balsu čirptelėjo ir juodasis strazdas:

– Ir aš stebiuosi. Taip anksti! Taip anksti!

Tada ir kėkštas sušuko:

– Tai Falinė! Cha! Falinė su savo vaikais!

Dabar pradėjo kalenti genys.

– Ta šaunioji Falinė! – pratrūko jis juokais. – Kvailiukė Falinė! Labai juokinga! – visus jis laikė kvailais, tik ne save patį, ir ėmė smarkiai stuksenti taip, tarsi būtų kilęs pavojus.

Iš lizdų išskrido varnos.

– Falinė! – kranksėjo jos nepatenkintos. – Falinė daro viską, ką jai liepia vaikai! Ot tai auklėjimas! Kur girdėta! – ir nuskrido plasnodamos.

Medžių viršūnėse sujudo balandžiai.

– Tupėkite ramiai! – ragino vienas kitą. – Tupėkite ramiai, kol prašvis. Pelėda vis dar tyko! Ir apuokas medžioja!

Dabar visi išgirdo tylus, palengva artėjančius žingsnius. Siaurame takelyje skyrėsi šakos, praleisdamos kasdien čia praeinančias stirnas, o dideli rastos lašai drėkino jų kailiukus.

– Kas tau, Genai, – tarė Falinė savo sūnui, – kodėl taip skubi atsigulti?

– Pavargau, – atsakė trumpai Genas.

– Jis visai nepavargęs, – paprieštaravo Guri, kuri vis glaus-tėsi Falinei prie šono. – Aš mielai dar pažaisčiau pievoje.

– Tai ko nebėgi? – sušuko Genas. – Bėk! Aš pavargęs ir noriu miego.

– O ne! – paprieštaravo sesutė. – Netikiu tavimi.

– Kaip sau nori, – burbtelėjo Genas.

– Vaikai... Vaikai... – ramino Falinė.

Broliukas ir sesutė mėgo erzinti vienas kitą. Jie buvo dar visai maži, jų kailiukus vis dar puošė baltos dėmelės, kurias atsinešė ateidami į šį pasaulį. Tačiau rausvai rudas kailiukas po truputį tamsėjo.

– Bozas ir Lana tikriausiai dar lauke, – skundėsi Guri, – jie sulaukia, kol mama duos ženklą, kad gali jau žygiuoti namo. Tik tu niekada nelauki! Taip anksti kaip šiandien...

Genas tylėjo.

– Tikriausiai teta Rola jau nuėjo su jais ilsėtis, – tarė Falinė.

– Ach, dar labai anksti, – tauškėjo Guri, – Bozas ir Lana man labai patinka.

– O man jie visai nepatinka, – nusprendė Genas.

– Jie tokie linksmi, – paprieštaravo Guri.

– Kvaili jie! – nenusileido Genas.

– Tai aišku! Tik tu vienas protingas!

- Aš? Aš tik vaikas!
- Mes visi esame vaikai. O Bozas labai žavus.
- Tebūnie kad ir taip.
- Lana... Ji žavinga.
- Lana? – Genas norėjo pasijuokti, bet išsigandęs sušuko „bah“ ir pašoko visomis keturiomis kojomis.
- Tarp paparčių ir laukinių salotų kažkas sušnarėjo.
- Kas tai buvo? – visas drebėdamas paklausė Genas.
- Čia tik šeškas, – paaiškino Falinė, – jis tau nieko nepadarys. Nebijok.
- Tačiau Genas nenusiramino ir uostinėdamas orą mekeno:
- Šitas šeškas... baisiai dvokia.
- Genas visada bijo. Jis visuomet toks baikštus, – įsiterpė Guri. – Štai kodėl mes turime taip anksti...
- Netaukšk niekų, – nutraukė ją Genas, – kas saugosi, neprapuls. O tu per savo paikumą kada nors ir nelaimę užsi-trauksi. Geriau būti atsargiam.
- Jis vis dar dreba, – šaipėsi Guri, – pievoje irgi buvome saugūs.
- Čia dar saugiau.
- Tarsi čia nieko negalėtų nutikti! – juokėsi Guri. – Šmės-telėjus šeškui, tu vos neišsikrauste iš proto.
- Aš tikrai išsigandau, – teisinosi Genas, – ir jis labai dvokia.
- Neerzink brolio, – įsikišo Falinė į vaikų ginčą. – Ge-nas teisus. Turime būti atsargūs. Budrumas nulemia mūsų

likimą. Pasaulis puikus, bet jame slypi daugybė pavojų. Jei norime ilgai gyventi ir džiaugtis pasauliu, net ir linksmybės akimirkomis negalime užmiršti, kiek daug pavojų mūsų tyko. Turime nuolat saugotis. Ir tada viskas bus gražu. Mes nelabai galime apsiginti. Mūsų ginklas yra budrumas, jis padeda laiku pasprukti ir tinkamai pasislėpti. Jau verčiau iš pievos išeiti per anksti nei per vėlai. Genas – protingas, manau, jis ilgai gyvens.

Vaikai klausėsi. Genas ėjo išdidžiai, švelniais, netvirtais žingsniais, visai kaip jaunas stirninas. Guri mamos pamokymą praleido pro ausis; žodžių ji nepriimdavo rimtai. Motinos balsas buvo maloniai švelnus, tačiau tai, ką ji kalbėjo, mažos stirniukės visai nejaudino.

Štai jie ir atėjo. Ankšta aikštelė, apsupta tankių krūmynų, užgožta aukštų senų uosių, buksmedžių ir ąžuolų, buvo jiems namai, pati saugiausia vieta, kokios tik buvo galima trokšti. Aukšta liauna tuopa kyšojo virš visų kitų medžių. Tarsi mūro siena čia augo lazdynai, šeivamedžiai, sedulos, ligustrai, minkštos kvapnios samanos dengė beveik visą juodą miško žemę. Čia Falinės vaikai išvydo pasaulį. Smalsi ir geraširdė voveraitė tą sunkią valandą ją lankė ir nuo to laiko tapo Falinės bei jos vaikų bičiule. Čia, krūmuose ir aukštai medžių viršūnėse, lizdus susisukę buvo kiti draugai: šarkos, kėkštas, genys, visas būrys zylių, ir visi saugojo miegančias stirnas, visi jie duodavo įspėjamuosius ženklus, kai tik kas

nors priartėdavo turėdamas blogų ketinimų. Falinė patogiai atsigulė; Genas ir Guri prisiglaudė prie šilto jos kūno. Genas paprašė:

– Mama, papasakok mums ką nors.

– O aš maniau, – sušuko Guri, – maniau, kad tu nori miego!

– Ką jums papasakoti? – paklausė Falinė.

– Papasakok apie savo brolių Gobą, – pasiūlė Genas.

– Taip, taip! – pritarė Guri. – Apie Gobą, apie Gobą!

– Šią istoriją girdėjote jau daug kartų.

– Nesvarbu, – įsiterpė Genas, – ji labai įdomi.

Ir Guri karštai pritarė:

– Šios istorijos galėčiau klausytis ir klausytis! Bet man visada būna labai baisu.

– Vargšelis Gobas, – atsiduso Falinė, – mažas jis buvo labai silpnas ir negalėjo pakęsti žiemos.

– O kas yra žiema? – troško sužinoti Genas.

– Ir vėl jis klausia, – piktinosi Guri. – Kiek kartų mama tau sakė, kas yra žiema?

– O tu tikrai žinai, kas yra žiema? – atšovė Genas.

Ir sulaukė atsakymo:

– Žiema yra tada, kai esi alkanas.

– Tuomet man kiekviena diena yra žiema, – paaiškino Genas ir paklausė mamos: – Pasakyk, kas yra žiema – juk tai ir yra istorijos dalis.